

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený „X“,
státní příslušnost Kosovská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-140051-11/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-140051-11/SO-2016, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 8. 2014, č. j. OAM-1326-11/ZR-2014. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zrušil žalobci dle § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povolení k trvalému pobytu a stanovil žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce konstatoval, že byl ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí veden v informačním systému smluvních států. Tato skutečnost podle jeho názoru v žádném případě sama o sobě nezakládala důvody k dovození obav, resp. existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Skutečnosti odkazované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně měly povahu pouze spekulativní a čistě preventivní a nepopisovaly existenci skutečné a aktuální hrozby postihující základní zájmy společnosti. Zdůraznil proto, že brojil proti tomuto rozhodnutí podáním odvolání, kde namítal neurčitost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když vinou nedostatečně odůvodněného rozhodnutí nebylo seznatelné, z jakých důvodů je jeho pobyt na území Evropské unie nebezpečný a způsobil závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím jeho námitky akceptoval, avšak nedostatky prvostupňového rozhodnutí sám odstranil a nezákonné rozhodnutí potvrdil jako zákonné. Tento postup považoval žalobce za nesprávný, neodpovídající základním principům správního řízení, a domníval se, že tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých právech tak závažně, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Namísto toho, aby bylo zjevně nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí zrušeno, bylo v rámci odvolacího orgánu zásadním způsobem doplňováno dokazování dalšími zásadními listinami, navíc bez toho, aby tyto byly provedeny při ústním jednání, kterého se mohl žalobce zúčastnit.
3. Žalobce byl toho názoru, že jeho jednání nelze bez dalšího považovat za tak závažné, reálné a aktuální, aby bylo možno mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jak lze dovodit z prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně odkazoval na to, že žalobce byl odsouzen ve Finsku a byl mu udělen zákaz pobytu v Norsku a Dánsku. Poukázal na to, že až žalovaný zajistil rozsudek Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, ze kterého vyplývá, že žalobce byl usvědčen a odsouzen pro přesně nestanovený trestný čin, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce šesti let a šesti měsíců. Dále měl být pro zneužití dokladu totožnosti dne 22. 11. 2012 odsouzen rovněž v Dánsku; současně měl klamat imigrační úřady Norska, Švédska a Německa, když zde vystupoval pod falešnou identitou. Konstatoval, že výše uvedené přitom obsahově téměř plně vyčerpává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Bylo dle jeho názoru zjevné, že popsané jednání není dostatečně specifikováno ani řádně konkretizováno tak, aby se dala dostatečně určit jeho závažnost, přesto z tohoto žalovaný činí závěr o tom, že jsou dány důvody pro zrušení trvalého pobytu žalobce, a rozhodnutí žalovaného tak je zcela neurčité, a tedy nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

4. Pokud jde o jeho tvrzené protiprávní jednání, souhlasil žalobce s tím, že trestná činnost jím spáchaná ve Finsku je trestnou činností závažnou. V případě odkazované trestné činnosti, nebo jiného protiprávního jednání žalobce, jehož se měl dopustit v Dánsku, již o závažnou trestnou činnost podle jeho názoru nešlo. Dále zdůraznil, že popsaného protiprávního jednání se měl dopustit již před více než čtyřmi lety, a nejde tedy zjevně o hrozbu aktuální; naopak z chování žalobce za poslední dva roky lze dovodit, že se poučil a nadále dbá platných zákonů.
5. Uvedl, že pojem veřejného pořádku je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně definován zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a návazně judikaturou Evropského soudního dvora. Uvedená směrnice přiznala členským státům právo zakázat státním příslušníkům jiných členských států vstup, případně pobyt na jejich území z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Poukázal na to, že článek 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES pro účely definice pojmu veřejného pořádku zavedl zásadu přiměřenosti a zásadu, dle níž musí být každý jednotlivý případ posuzován na základě osobního chování dotyčné osoby. Toto ustanovení pak podle jeho názoru zcela vylučuje aplikaci výhrady veřejného pořádku v zákoně o pobytu cizinců z důvodu tzv. generální prevence, tj. neumožňuje odůvodňovat tyto případy odkazem na obecné zájmy společnosti. Zmíněná směrnice navíc ve svém článku 27 odst. 2 větě druhé zcela jasně stanovuje, že dokonce i jednání dotyčné osoby kvalifikované jako trestný čin sám o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Pojem veřejný pořádek, respektive tzv. výhradu veřejného pořádku navíc opakovaně a poměrně přesně vyložil v rámci své kompetence Evropský soudní dvůr. Žalobce konstatoval, že pojem „veřejný pořádek“ je nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora vykládat tak, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Shrnul, že pojem „veřejný pořádek“ rozhodně nemůže být považován za neurčitý právní pojem, který je možno interpretovat a aplikovat dle libovůle správního orgánu, potažmo jednotlivého úředníka.
6. Dále žalobce citoval několik výňatků ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Rady (COM/2009/3136/F) o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES. Konstatoval, že rozsudek či rozhodnutí ve věci je nepochybně nezbytným podkladem pro posouzení povahy hrozby ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Jestliže takový dokument podkladem rozhodnutí nebyl, nelze takové rozhodnutí aplikující omezující opatření považovat za zákonné, když je fakticky nelze přezkoumat, a rovněž takové rozhodnutí porušuje princip materiální pravdy, když nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. V případě napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně vyšel toliko ze zpráv a odkazů na „jakési“ minulé odsouzení účastníka ve Finsku a zákaz pobytu v Dánsku, či v Norsku, přičemž až odvolací správní orgán doplnil spisový materiál o rozsudek finského soudu, avšak v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) žalovaný nezkoumal další okolnosti odsouzení, zejména odsouzení v Dánsku a protiprávní jednání v Německu, Norsku a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

Švédsku, ani další skutečnosti k odsouzení a vyhoštění se vážící. Namítal, že z podkladů rozhodnutí stále nelze fakticky dovodit, zda bylo odsouzení účastníka ve Finsku pravomocné, zda byl ve výkonu trestu, či za jakých okolností byl následně, aniž by si trest odpykal, vrácen zpět do České republiky. Bez konkrétní informace popisující podrobně spáchanou trestnou činnost účastníka ve Finsku zároveň podle žalobce nebylo vůbec možné posoudit povahu a vůbec existenci hrozby ze strany účastníka pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek České republiky. Stejně tak spisový materiál a ani samotné rozhodnutí neobsahovalo žádné informace týkající se konkrétních důvodů zákazu pobytu v Norsku a Dánsku. Z uvedeného důvodu bylo dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí současně chybí také jakákoli úvaha k zásadní podmínce, a to trvání hrozby nebezpečí z jeho strany.

7. Upozornil na to, že správní orgán I. stupně disponoval informací, že je manželem občanky České republiky, a dokonce i otcem nezletilého občana České republiky, kteří jsou na něm materiálně i citově závislí, přesto žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje téměř žádné úvahy týkající se zdůvodnění otázky přiměřenosti rozhodnutí. Uvedl, že správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou délky jeho oprávněného pobytu na území a ostatních okolností pro posouzení přiměřenosti zásadních, jak je demonstrativně vyjmenovává § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalovaný se sice snažil tuto naprosto zjevnou a zásadní vadu rozhodnutí odstranit, avšak to se mu nepovedlo, když namísto řádné a přezkoumatelné úvahy ke všem okolnostem možné nepřiměřenosti bez jakéhokoli podkladu spekulativně konstatoval, že argumentace rodinnými vazbami žalobce je účelová; to vše za situace, kdy jde o správní řízení zahájené z moci úřední, kdy správní orgány mají iniciativně povinnost zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávné aplikace § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z důvodu porušení § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále z důvodu zjevné nepřiměřenosti, a tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Byl přesvědčen o tom, že jeho postupem nebylo nikterak porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. Nepopřel, že ze své iniciativy získal důležité podklady pro vydání rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně v tomto směru v řízení v prvním stupni pochybil. Poznamenal, že tento postup není zapovězen, neboť odvolací správní orgán je oprávněn provést nové důkazy a tyto následně dle svého uvážení hodnotit. Podle konstantní judikatury správních soudů tvoří správní řízení v prvním stupni a odvolací správní řízení jeden celek. Bylo dle jeho názoru zřejmé, že ve výše naznačeném případě musí být šetřena procesní práva účastníka řízení. K tomu ovšem v případě žalobce nepochybně došlo, neboť ten byl prostřednictvím svého právního zástupce vyrozuměn o tom, že žalovaný doplnil správní spis o rozsudek Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. R 10/1103, a o další související listiny. Poukázal na to, že právní zástupce žalobce se dne 26. 4. 2016 se spisovým materiálem prokazatelně seznámil, přičemž uvedl, že se k němu vyjádří do 14 dnů; právní zástupce žalobce však byl dále již nečinný a nikterak se do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevyjádřil, ani nenavrhl provedení dalších důkazů. Procesní práva žalobce tak nebyla postupem žalovaného nikterak dotčena. Zdůraznil, že neschopnost právního zástupce žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

náležitě hájit zájmy svého klienta lze nyní stěží klást k tíži žalovaného. Žalovaný pro úplnost doplnil, že zákon o pobytu cizinců obligatorní nařízení ústního jednání nevyžaduje, ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv žalobce tento postup též nebyl s ohledem na argumentaci uvedenou výše nezbytný.

9. Žalovaný byl toho názoru, že se s otázkou aplikace § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsáhle a přezkoumatelným způsobem vypořádal, a proto není žalobou napadené rozhodnutí neurčité ani nepřezkoumatelné. Žalovaný se konkrétně a důsledně zabýval otázkou, zda lze jednání žalobce považovat za závažné narušení veřejného pořádku, a odkázal zejména na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že již v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazoval na to, že právním zástupcem žalobce citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, byl pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151). K argumentu žalobce, že se ze svého protiprávního jednání poučil a poslední dva roky žije spořádaným životem, uvedl, že žalobce se z prvního odsouzení zcela zjevně nepoučil, neboť byl brzy poté, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, znovu odsouzen v Dánském království. O výchovném účinku trestního řízení na osobu žalobce proto bylo možno dle žalovaného důvodně pochybovat. Poukázal na to, že aktuálnost, reálnost a závažnost nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek je dána jak povahou jeho protiprávní činnosti (odsouzení ve Finské republice pro závažnou majetkovou kriminalitu k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let a šesti měsíců, kdy žalobce byl navíc zosnovatelem této trestné činnosti), tak i tím, že žalobce nenarušoval veřejný pořádek toliko v jedné zemi, ale opakovaně ho narušoval v několika evropských státech. Od zjištěného jednání žalobce nadto neuplynula natolik dlouhá doba, aby jeho jednání bylo možno označit za neaktuální. Upozornil na to, že předmětné správní řízení bylo zahájeno nedlouho poté, co správní orgán I. stupně zjistil podstatné okolnosti rozhodné pro jeho vedení. Poukázal na to, že ve Finsku byl žalobce odsouzen v roce 2011, z Dánského království byl vyhoštěn v roce 2012, v témže roce byl žalobce vyhoštěn i z Norského království. Uvedené podle žalovaného ukazovalo na to, že jednání žalobce je nepochybně aktuální, když se ho dopouštěl v poměrně nedávné minulosti. Spisový materiál obsahoval podle názoru žalovaného zcela dostatečné podklady pro závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Zdůraznil, že žalovaný získal rozsudek z Finské republiky sp. zn. R 10/1103 a za pomoci prostého překladu (k přípustnosti tohoto postupu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014–60) z něj získal důležité a relevantní informace, jež následně vyhodnotil.
10. Námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný již obsáhle zabýval na str. 5 až 8 svého rozhodnutí, na příslušné pasáže proto v podrobnostech odkázal. Žalovaný vzal v potaz relevantní vazby žalobce na území, avšak dospěl k závěru, že byť k zásahu do rodinného života žalobce napadeným rozhodnutím dojde, není v tomto konkrétním případě tento zásah nepřiměřený. Bylo tomu tak s ohledem na závažnost hrozby, jakou žalobce představuje pro veřejný pořádek na území České republiky.

Ústní jednání soudu

11. Právní zástupce žalobce se z ústního jednání soudu nařízeného na 19. 6. 2019 omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

12. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu konaném dne 19. 6. 2019 navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Dále uvedl, že náhradu nákladů soudního řízení nepožaduje a výslovně se jí vzdává.

Správní spis

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dopisem ze dne 27. 9. 2013 byl správní orgán I. stupně informován o tom, že dle informace SIRENE Norsko byl žalobce, který měl povolen pobyt na území České republiky, kontrolován v Norsku, přičemž bylo zjištěno, že má záznam v Schengenském informačním systému zadáný Dánskem. Následně byly opatřeny další informace o protiprávním jednání žalobce na území Finska, Dánska a Norska. Oznámením ze dne 10. 6. 2014, které bylo žalobci doručeno dne 25. 6. 2014, zahájil správní orgán I. stupně řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí ze dne 9. 7. 2014 vyplynulo, že žalobce se stará v Kosovu o svou nemocnou matku, za manželkou a synem jezdí do České republiky dle svých možností 1x až 2x měsíčně na víkendy, jinak s rodinou téměř denně hovoří přes počítač, přičemž své rodině přispívá dle svých možností finančně. Do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014 žalobce uvedl, že nerozumí, proč je mu rušeno povolení k trvalému pobytu, platný doklad totožnosti v Dánsku nezneužil, pouze si omylem zaměnil bundu s doklady svého kamaráda; chce žít v České republice, protože zde má rodinu. Dne 1. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zrušil žalobci dle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání. Žalovaný si v odvolacím řízení opatřil rozsudek Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. R 10/1103, a to včetně překladu jeho relevantních pasáží. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2016.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce týkajícími se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že jeho protiprávní jednání nebylo žalovaným dostatečně specifikováno a řádně konkretizováno tak, aby se dala dostatečně určit jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

závažnost. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že podle rozsudku Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. R 10/1103, žalobce a jeho spolupachatel vyloupili více než 70 objektů na jihu Finské republiky, přičemž žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v konkrétní výměře šesti a půl roku a byla mu přisouzena i role organizátora trestné činnosti. Žalovaný dále zdůraznil, že z konzultačního řízení plyne, že žalobce byl dne 22. 11. 2012 odsouzen i v Dánském království Městským soudem ve Frederiksbergu za zneužití dokladu totožnosti jiné osoby a dne 4. 12. 2012 byl vyhoštěn na období šesti let. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce klamal úřady v Norském království, ve Švédsku i v Německu, když před nimi vystupoval pod falešnou identitou. Žalovaný k protiprávnímu jednání žalobce v Norsku poznamenal, že žalobce dne 25. 9. 2013 žádal v této zemi o azyl pod svým současným jménem, nicméně po prověření otisků prstů bylo zjištěno, že již v minulosti v Norsku o azyl žádal pod úplně jiným jménem, a proto byl ze země vyhoštěn. V tomto rozsahu popsáná jednání žalobce ze strany žalovaného považuje soud za zcela dostatečně specifikovaná a řádně konkretizovaná tak, aby bylo možno určit jejich závažnost. Z výše uvedeného je též zjevné, že žalovaný popsal i konkrétní důvody vedoucí k vyslovení zákazu pobytu žalobce v Norsku a Dánsku. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného též v tom, že v něm chybí jakákoli úvaha k zásadní podmínce, a to trvání hrozby nebezpečí ze strany žalobce. K tomu žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že se žalobce poměrně nedávno dopouštěl značně závažné trestné činnosti, přičemž několikaleté odsouzení pro něj navíc nemělo zjevně patřičný výchovný efekt, neboť byl krátce po svém propuštění odsouzen v Dánském království. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce představuje natolik závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, že podmínky pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly splněny. Z toho je dle soudu zjevné, že žalovaný vyhodnotil výše popsání osobní chování žalobce tak, že u žalobce existuje skutečné, aktuální a trvající důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud dále doplňuje, že žalovaný se rovněž obsáhle zabýval otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na stranách 5 až 8 svého rozhodnutí, přičemž uvedl úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že jeho rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud tedy shrnuje, že námitky žalobce stran nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jsou nedůvodné.

17. Nedůvodná je též námitka žalobce spočívající v tom, že žalovaný postupoval nezákonně, jestliže v odvolacím řízení odstranil nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalobce nespecifikoval, jaké konkrétní nedostatky měl žalovaný nezákonným způsobem v odvolacím řízení odstranit, z obsahu žaloby a soudu předloženého správního spisu lze dovodit, že žalobce měl na mysli zřejmě doplnění dokazování ze strany žalovaného o rozsudek Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. R 10/1103. K tomu je třeba v první řadě připomenout, že řízení, z něhož vzešlo napadené správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do právní moci rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem I. stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve své komplexnosti. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (prvostupňové rozhodnutí, rozhodnutí odvolací). Vzhledem k tomu, že řízení tvoří jeden komplex, má i odvolací orgán k dispozici pravomoc činit v zásadě tytéž úkony, jež jsou svěřeny správnímu orgánu I. stupně. Odvolací orgán tedy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

může v odvolacím řízení doplnit dokazování, přičemž tento postup je v souladu i se zásadami správního řízení, a to zejména se zásadami rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Žalovaný proto nepochybil, pokud v odvolacím řízení doplnil dokazování o rozsudek Odvolacího soudu v Helsinkách ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. R 10/1103. Postup žalovaného tedy nebyl ani v rozporu se základními zásadami správního řízení.

18. Soud dále zdůrazňuje, že žalovaný umožnil žalobci v rámci odvolacího řízení prostřednictvím jeho právního zástupce seznámit se se zmíněným rozsudkem Odvolacího soudu v Helsinkách, právní zástupce žalobce do doplněné spisové dokumentace nahlédl, k věci se však již nijak nevyjádřil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, www.nssoud.cz, platí, že „*správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.*“ Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015-61, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „*při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.*“ Vadu řízení tudíž nelze spatřovat ani v tom, pokud žalovaný žalobce nevyrozuměl o provádění listinných důkazů (tedy předmětného rozsudku Odvolacího soudu v Helsinkách včetně překladu jeho podstatných částí) mimo ústní jednání, neboť jeho práva byla plně zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud shrnuje, že námitky týkající se porušení práva žalobce na spravedlivý proces a toho, že žalovaný neprovedl listinné důkazy při ústním jednání, nejsou důvodné.
19. Před vypořádáním dalších námitek soud zdůrazňuje, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.* Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
20. V § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou obsaženy dva neurčité právní pojmy, a to „důvodné nebezpečí“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž vyslovil následující právní věty:
I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České
 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

103/2016

republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.

II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

21. V posuzované věci bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, a proto je soud přesvědčen o tom, že pojem „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“ užitý v § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud zdůrazňuje, že výše uvedený výklad předmětného pojmu plně koresponduje s interpretací tohoto pojmu, kterou žalobce obsáhle popsal v žalobě.
22. Jelikož se v § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců hovoří též o „důvodném nebezpečí“, nestačí ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení prokázat, že žalobce v minulosti narušil veřejný pořádek závažným způsobem, ale je třeba rovněž, aby správní orgány učinily úvahu, zda informace, které o žalobci opatřily, jsou způsobily založit důvodné nebezpečí, že žalobce veřejný pořádek naruší závažným způsobem v budoucnu. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, přičemž jen pouhý fakt odsouzení nepostačuje. Takto správní orgány výše uvedené pojmy v projednávané věci aplikovaly.
23. Soud považuje za vhodné zdůraznit podstatné okolnosti vztahující se k chování žalobce na území Finské republiky, Dánského království a Norského království. Žalobce byl ve Finsku odsouzen za 73 vloupání (byť některá ve stádiu pokusu) do objektů na jihu Finska, která spáchal spolu se svým spolupachatelem R., k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let a šesti měsíců; žalobce byl označen finskými soudy rovněž za organizátora této trestné činnosti. Dne 22. 8. 2012 finské orgány žalobce eskortovaly do Kosova. Dále z obsahu správního spisu plyne, že dne 22. 11. 2012 byl žalobce odsouzen v Dánském království Městským soudem ve Frederiksbergu za zneužití dokladu totožnosti jiné osoby a dne 4. 12. 2012 byl z této země vyhoštěn na období šesti let. Následně žalobce dne 25. 9. 2013 požádal v Norsku o azyl pod svým současným jménem, nicméně po prověření otisků prstů bylo zjištěno, že již v minulosti v Norsku o azyl žádal pod úplně jiným jménem (M. B.), a proto byl ze země dne 28. 9. 2013 vyhoštěn.
24. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že informace získané od orgánů Finska, Dánska a Norska o tom, že žalobce byl finskými soudy odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců ve spojení s informacemi o navazujících protiprávních jednáních žalobce, kterých se dopustil v Dánsku a Norsku, lze vyhodnotit tak, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Protiprávní jednání, která žalobce spáchal ve Finské republice a za něž byl tamními justičními orgány odsouzen k citelnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je třeba bezpochyby vyhodnotit jako závažné, s čímž ostatně v žalobě souhlasil i žalobce. Nutno přitom zdůraznit, že toto odsouzení žalobce neodradilo od páčání další trestné činnosti, neboť krátce po svém vyhoštění finským orgány do země jeho původu odecestoval do Dánska, kde se prokazoval dokladem totožnosti jiné osoby. I za tento delikt byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému, byť krátkému, trestu odnětí svobody a vyhoštěn do České republiky. I přes tato odsouzení a udělený trvalý pobyt v České republice žalobce opět vycestoval do Skandinávie, tentokrát do Norska, kde požádal o azyl, přičemž bylo zjištěno, že se v roce 1998 v azylovém řízení v této zemi registroval pod jiným jménem. Z uvedeného je zřejmé, že se žalobce opakovaně v krátkých časových rozestupech dopouštěl protiprávních jednání na území tří států, které jsou členy Schengenského informačního systému, což svědčí o tom, že u žalobce na základě skutečných a dostatečně závažných jednání trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud tedy konstatuje, že správní orgány nevycházely jen z pouhého faktu odsouzení žalobce za konkrétní trestný čin ve Finsku, ale též zohlednily, že žalobce v Norsku i Dánsku vystupoval pod falešnou identitou. Z výše popsaného chování žalobce je tudíž zjevný jeho nízký respekt k zákonům jmenovaných smluvních států Schengenského informačního systému. Tyto informace o opakovaném narušování veřejného pořádku na území několika smluvních států jsou tudíž zcela jistě způsobilé založit důvodné nebezpečí, že žalobce závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť dokládají jeho dlouhodobou neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku smluvních států Schengenského informačního systému.

25. Soud považuje i informace získané od orgánů Finska, Dánska a Norska za dostatečně aktuální pro závěr o důvodnosti obavy, že v případě žalobce trvá nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce trestnou činnost, kterou i on sám považoval za závažnou, spáchal v roce 2009, od května 2009 žalobce strávil ve Finsku více než tři roky ve výkonu trestu odnětí svobody, po svém vyhoštění v srpnu 2012 žalobce ještě v témže roce spáchal další delikt činnost v Dánsku, přičemž poslední jeho protiprávní jednání na území států Schengenského informačního systému bylo zaznamenáno v září 2013. Jestliže pak bylo řízení ve věci zrušení trvalého pobytu zahájeno v červnu 2014, nelze hovořit o tom, že by protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl od roku 2009 do roku 2013, nebylo možné pro vyhodnocení potenciálního důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, považovat za aktuální.
26. Soud dále zdůrazňuje, že informace k protiprávnímu jednání žalobce získané v rámci konzultačního řízení prostřednictvím sítě kanceláří SIRENE a skutečnosti plynoucí z rozsudku Odvolacího soudu v Helsinkách jsou zcela dostačující pro závěr správních orgánů o tom, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti soud poukazuje na to, že dle závěrů rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 31. 1. 2006 ve věci C-503/03 Komise Evropského společenství proti Španělskému království nemůže smluvní stát pořádit záznam do Schengenského informačního systému
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o státním příslušníku třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Evropský soudní dvůr přitom již pouhý záznam v Schengenském informačním systému o státním příslušníku třetí země považuje za nepřímý důkaz existence, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Nicméně tento nepřímý důkaz je podle Evropského soudního dvora třeba potvrdit informacemi umožňujícími členskému státu, který konzultuje v rámci Schengenského informačního systému, aby konstatoval, že přítomnost zúčastněné osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Podle čl. 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace, dále platí, že *[v] případě pozitivního nálezu záznamu podle článku 24, týkajícího se státního příslušníka třetí země, který požívá práva na volný pohyb v rámci Společenství, členský stát, který záznam používá, konzultuje prostřednictvím své centrály SIRENE a v souladu s ustanoveními uvedenými v příručce SIRENE neprodleně členský stát, jenž záznam pořídil, s cílem neprodleně rozhodnout o opatření, které má být přijato. Z uvedeného tedy plyne, že pokud žalovaný vycházel z rozsudku Odvolacího soudu v Helsinkách a informací získaných prostřednictvím Schengenského informačního systému, opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. I dle judikatury Evropského soudního dvora jsou totiž dodatečné informace zjištěné v rámci konzultačního řízení postačující k potvrzení důvodnosti toho, že přítomnost dotčené osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti.*

27. Soud tedy shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud vyhodnotily popsaná jednání žalobce ve svém souhrnu tak, že v jeho případě trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jejich bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce v tomto směru proto nejsou důvodné.
28. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tyto námitky považuje soud za nedůvodné. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na stranách 5 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce se neúčastnil podnikání v rámci žádné obchodní společnosti, není držitelem živnostenského oprávnění, ani správním orgánům netvrdil, že by v České republice vykonával jakoukoli výdělečnou činnost. Žalobce v České republice nevlastní ani žádný nemovitý majetek. V případě žalobce tedy rozhodnutími správních orgánů nedošlo k zásahu do jeho ekonomických poměrů na území České republiky. K délce pobytu žalobce na území České republiky soud připomíná, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění pro území České republiky sice již od roku 2005, nicméně většinu doby do zahájení tohoto správního řízení v červnu 2014 strávil ve skandinávských zemích, před svým vězněním ve Finsku již v této zemi od roku 2005 pracoval a i po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a vyhoštění z této země se zjevně pohyboval v Dánsku a Norsku. Ačkoli tedy je žalobce od roku 2005 držitelem pobytového oprávnění pro území České republiky (v roce 2007 mu dokonce bylo uděleno povolení k trvalému pobytu), žalobce většinu doby strávil mimo území České republiky, a proto nelze hovořit o tom, že by se zájmy žalobce soustředily na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Soud stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce zde má manželku a nezletilého syna A. S., narozeného „X“. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce se svou manželkou a synem dlouhodobě nežije ve společné domácnosti, neboť za nimi jezdí do České republiky dle svých možností 1x až 2x měsíčně na víkendy, jinak s rodinou téměř denně hovoří přes počítač, přičemž své rodině přispívá dle svých možností finančně. Soud k tomu dodává, že skutečnost, že žalobce nebude moci začít trvale žít s manželkou a dítětem na území České republiky, znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Kosovská republika) zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv manželky a syna u něho v Kosovské republice, popřípadě návštěv žalobce u svých rodinných příslušníků v České republice. Ostatně tento způsob vedení rodinného života již žalobce a jeho rodinní příslušníci dlouhodobě praktikovali, a není jim tedy cizí.
30. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nejsou v rozporu ani s Úmluvou o ochraně práv dítěte. Předmětná úmluva v čl. 3 stanoví zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, nicméně nelze přehlédnout, že tato úmluva též počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutím správních orgánů zabráněno ve styku se synem. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se svým synem mohl stýkat. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho syna, bude to pouze v důsledku závažného společensky škodlivého jednání žalobce, byť nebylo spácháno na území České republiky, za které nese plnou odpovědnost žalobce. Soud nemůže ani přehlédnout, že syn zůstává v péči matky, a má tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti jednou z důvodu výkonu trestu a dlouhodobého pobytu mimo území České republiky žalobce musel podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě jen z důvodů stojících na straně žalobce. Obecnou námitku žalobce stran toho, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dojde k porušení Úmluvy o ochraně práv dítěte, soud nepovažuje za důvodnou. Rozhodnutí správních orgánů tak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejsou z tohoto důvodu nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

31. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že je to především on, který by měl správním orgánům popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území České republiky. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území České republiky, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, jež si na území České republiky vybudoval, zná. Soud proto považuje zcela obecnou námitku žalobce stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobce jak na území České republiky, tak v zemi původu, hodnotily jeho ekonomické poměry, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k jeho domovskému státu, a ze svých skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily své právní závěry. Námitky žalobce spočívající v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu, jejich rozhodnutí jsou zjevně nepřiměřená, a tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte, jsou zcela nedůvodné.
32. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. června 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)